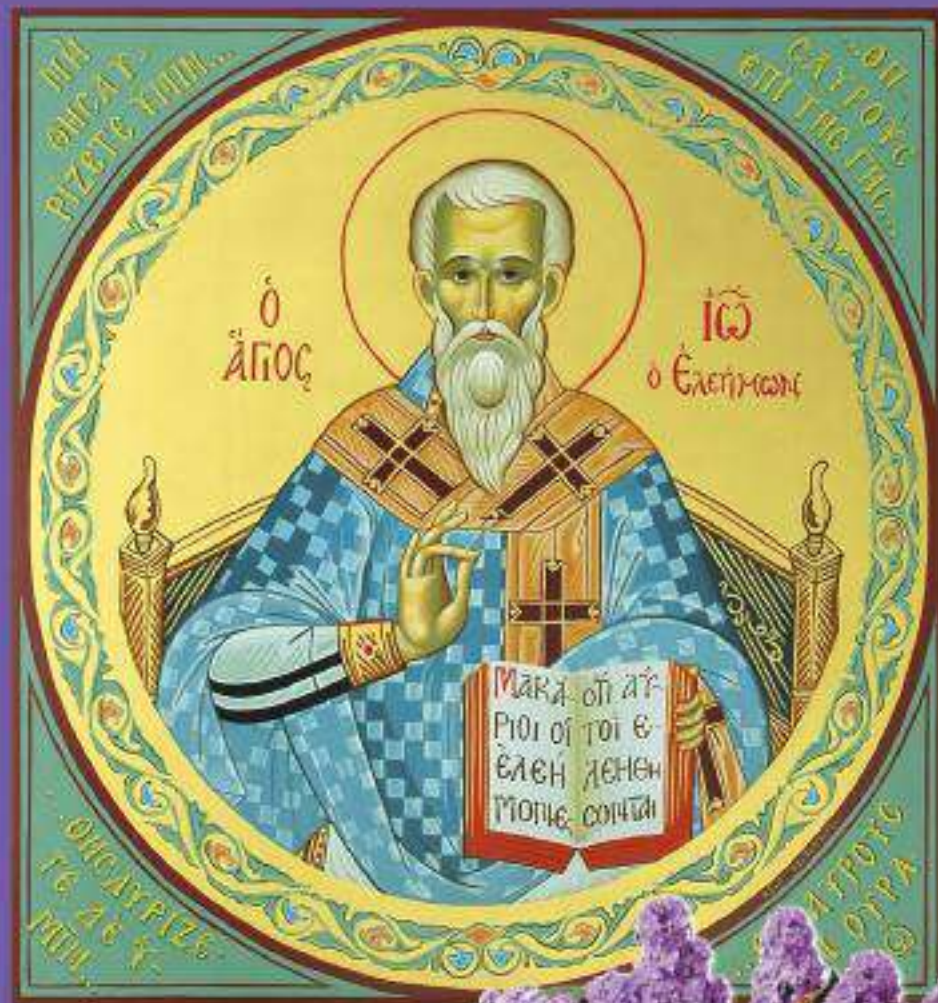

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΤΕΥΧΟΣ 33^ο Απρίλιος – Ιούλιος 2021

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ
Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

e-mail: merimnatonptoxon@gmail.com

site: merimnatonptoxon.gr

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Έτος 2021

Τεύχος 33^ο

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Φιλανθρωπικό Σωματείο
ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
Α. Μ. 734 (3793)
Απόφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης
3399/1964

ΕΔΡΑ

Εθνικής Αμύνης 22
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21
Τηλ: 2310 233 548,
Fax: 2310 233 548

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Ιωάννης Σχοινιάς

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ιωάννης Σχοινιάς
Παναγιώτης Αναστασιάδης
Βασίλειος Τσιτσόλκος
Ηλίας Χαματζόγλου

Τιμή φύλλου: 1 ευρώ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΕΘΝΙΚΗ
213/296025-73
ΠΕΙΡΑΙΩΣ
5211-036427-751
ALPHA BANK
846002002000196
EUROBANK
0026.0704.06.0200217643

Για τις καταθέσεις εισφορών,
δωρεών και συνδρομών σε πί-
στωση τών παραπάνω λογαρια-
σμών του Σωματείου, παρακα-
λούμε να αφήνεται μήνυμα με
τὸ ὄνομά σας και τὸ ποσὸ στὸ
τηλέφωνο 2310 233 548, γιὰ νὰ
σᾶς στέλνουμε τὴν ὀφειλόμενη
ἀπόδειξη.

Ταχυδρομικὲς ἐπιταγὲς μπο-
ρεῖτε νὰ στέλνετε στὸ ὄνομα
τοῦ Ταμία κ. Κωνσταντίνου
Καρύδα και στὴ διεύθυνση
Ἐθνικῆς Αμύνης 22, ΘΕΣΣΑ-
ΛΟΝΙΚΗ 546 21. Ἐπίσης στὴν
περίπτωση πού ἐπιθυμεῖτε νὰ
προσφέρετε χρήματα ἀπὸ τὸ
σπίτι ἢ τὸ γραφεῖο σας, μπο-
ρεῖτε νὰ τηλεφωνεῖτε στὸν κ.
Βασίλειο Τσιτσόλκο, στὰ τηλέ-
φωνα 2310 927 440 και 6937
092 430.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ιωάννης Σχοινιάς,
2396110130 & 6944960340
Πρόεδρος
Παναγιώτης Αναστασιάδης,
Αντιπρόεδρος
Βασίλειος Τσιτσόλκος,
Γ. Γραμματέας
Κωνσταντίνος Καρύδας,
Ταμίας
Ιωακείμ Χαματζόγλου,
Μέλος
Ἐλένη Διαμαντοπούλου,
Μέλος
Χριστόδουλος Σαλαμανδράκης,
Μέλος

Ἅγιος Νεομάρτης Μιχαὴλ
ὁ ἐκ Γρανίτσας Ἀγράφωρ

σελ. 5

Ἁγία Νεομάρτυρα Κυράρρα τῆς Ὀσουλίας σελ. 6-7

Ὁ Ὅσιος Παραγῆς Μπασιάς σελ. 8

Ἅγιες Ψυχές σελ. 10

Ἅγιος Παρτελεῖμωρ
καὶ Ἅγιος Νικόλαος Πλατὰς

σελ. 12

Ἀγιορείτικες Ἱστορίες σελ. 14

Ἡ ἀγάπη τῆς μάρας σελ. 16

Εἶπε Γέροντας

σελ. 17

Ὅπως μᾶς φώτισε ὁ Θεός σελ. 18

Ἐκκλησιές ἀνοιχτές σελ. 19

Σκέψεις και προτάσεις σελ. 20

Ἀράλωση χαιρετισμῶν
τῆς Παραγίας μας

σελ. 21-23

Προαίρεση Ἐπικοινωνίας

Ὅπως ἔχετε ἤδη διαπιστώσει, φίλες και φίλοι, ἀλλάξαμε τὸ μέγεθος τοῦ περιοδικοῦ μας, γιὰτὶ ἔφτασε ὡς ἐμᾶς ἡ ἐπιθυμία σας νὰ εἶναι τὸ περιοδικὸ μας πιὸ εὔχρηστο και πιὸ εὔπεπτο. Ἀλλωστε διανύουμε και περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὅπου και τὰ ἐδέσματά μας εἶναι πιὸ ἐλαφρὰ και ρησιτίσιμα.

Τὰ ροήματα ὅμως πού κυριαρχοῦν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ εἶναι ἀρκετὰ σοβαρὰ και ἄξια ἰδιαίτερης προσοχῆς, καθὼς ὀδεύουμε πρὸς τὸ πάθος και τὴ θυσία τοῦ Κυρίου και Θεοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἀσύλληπτα αὐτὰ πού περιγράφονται στίς ἀκολουθίες αὐτῆς τῆς ἐποχῆς, ὅπου ἕνας Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, γιὰ νὰ κἀρει τὸν ἄνθρωπο θεό, ἀκολουθώντας ὅλη τὴ διαδρομὴ τῆς ἀνθρώπινης τραγωδίας.

Συμβαίνει αὐτό, γιὰτὶ μᾶς ἀποκαλύπτεται ἕνας Θεὸς γεμάτος ἀπὸ ἀνιδιοτελεῖα ὅσο και ἀπροσωπώληπτη ἀγάπη γιὰ τὸν καθένα μας προσωπικά, πού ὑπερβαίνει τὸν κόσμο τῆς ἁμαρτίας, τὸν κόσμο τῆς ἀρασφάλειας και τοῦ ἄγχους, τῆς ταραχῆς και τῆς ἀποστασίας. Μᾶς φωτίζει κορτὰ Του ἐμᾶς πού κοπιᾶζουμε και μοχθοῦμε γιὰ τὴν ἐπιβίωση, γιὰ νὰ μᾶς χαρίσει τὴ χαρὰ και τὴν εἰρήνη.

Γιὰ νὰ συμβεῖ ὅμως αὐτὸ πρέπει πρῶτα νὰ τὸν μιμηθοῦμε ἀγαπώντας τοὺς κορτινοὺς μας σὰν τὸν ἑαυτὸ μας. Αὐτὸ σημαίνει πὼς πρέπει νὰ σταθοῦμε δίπλα στοὺς πειρασμένους και τοὺς ἀρήμωτους τῆς διπλανῆς μας πόρτας, και νὰ μὴ σφυρίζουμε ἀδιάφορα στὸν ἀνθρώπινο πόνο, ὅποιος κι ἂν εἶναι αὐτός.

Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ΜΕΡΙΜΝΑΣ ὁ λόγος ὑπαρξῆς μας, πρᾶγμα πού φυσικά τὸ ξέρεῖ ὁ Θεός, γι' αὐτὸ και μᾶς ἐνλογεῖ και μᾶς δίνει τὴ δυνατότητα και μὲ τὴ δική σας συμμετοχὴ, νὰ εἴμαστε χρήσιμοι στοὺς δοκιμαζόμενους συμπολίτες μας, πιστὰ ὅργανα στὴ διακορία τῶν συνανθρώπων μας ἀποστελλόμενα.

ΧΡΙΣΤΟΣ ἈΝΕΣΤΗ

Τεύχος 33^ο, Ἀπρίλιος - Ἰούλιος 2021

ΔΩΡΕΕΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

«Ἀντὶ Στεφάνου»

- ♦ Λουκία Ἀργύρη, 100 εὐρώ εἰς μνήμην Ἀσημένιας Σχοινᾶ
- ♦ Κωνσταντῖνος-Εὐφροσύνη Καρύδα, 100 εὐρώ εἰς μνήμην Ἀσημένιας Σχοινᾶ
- ♦ Κωνσταντῖνος-Ἑλένη Μπαχαράκη, 50 εὐρώ εἰς μνήμην Γρηγορίου Ρόγκα
- ♦ Απόστολος Χατζητόλιος, 55 εὐρώ εἰς μνήμην τῶν γονέων Ἀλίκης καὶ Ἰωάννου
- ♦ Ἀνώνυμος, 20 εὐρώ εἰς μνήμην Εὐγενίας Νουλοπούλου

Ἐγινε πλέον θεσμός τὸ νὰ ἐνισχύουμε τὰ συσσίτια τῆς Ἐκκλησιᾶς μας, ποὺ καὶ ὅταν δὲν μποροῦν νὰ λειτουργήσουν σὰν ἐστιατόρια, κάνουν δέματα καὶ συμπαραστέκονται τοὺς συντοπίτες μας, ποὺ δοκιμάζονται ἀπὸ τὰ ἔκτακτα μέτρα προστασίας, γιὰ λόγους υἱείας.

Ἐπιπλέον συνεχίζουμε νὰ βοηθοῦμε καὶ μὲ τρόφιμα τοὺς συμπολίτες μας, ποὺ ἀναλάβαμε νὰ στεκόμαστε δίπλα τους στὶς δοκιμασίες τους.

Ἅγιος Νεομάρτης Μιχαὴλ ὁ ἐκ Γρανίτσας Ἀγράφων

Στὶς 20 Μαρτίου τὸν παρουσίασαν στὸν ἀνώτερο δικαστὴ τῆς πόλης, ποὺ προσπάθησε νὰ τὸν πείσει νὰ ἐξιλαμιστεῖ. Ὁ Μιχαὴλ ὄχι μόνο δὲν πείστηκε, ἀλλὰ παραλίγο νὰ πείσει τὸ δικαστὴ νὰ ἀσπαστεῖ τὸ χριστιανισμό.

Τελικὰ καταδικάστηκε σὲ θάνατο στὴν πυρά. Τὸν ὁδήγησαν τὴν Παρασκευὴ 21 Μαρτίου στὴ βόρεια πλευρὰ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ κι ἐκεῖ τὸν ἔκαψαν.

Ἔτσι ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου καὶ συγκαταριθμήθηκε στὴ χορεία τῶν Ἁγίων Θεσσαλονικέων

μπαίνοντας μὲ τὸν καλύτερο τρόπο στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, γιὰ νὰ συγκατοικήσει στὸν Παράδεισο μὲ τὸ Χριστό.

Ἡ πόλη τῆς Θεσσαλονίκης εὐλογήθηκε νὰ ἔχει πολλοὺς Ἁγίους, καθὼς ἀπὸ πάντοτε διακρίνονταν γιὰ τὴ θρησκευτικότητά τῶν κατοίκων της, ποὺ τοὺς ἐπηρέαζε τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἡ συναναστροφή τους μὲ ἁγιορεῖτες μοναχοὺς, οἱ ἐμπορικὲς σχέσεις ποὺ εἶχαν ἀναπτυχθεῖ μεταξὺ τῶν Θεσσαλονικέων καὶ τῶν Ἀγιορείτικων Μονῶν καὶ τὰ πολλὰ ἁγιορεῖτικα μετόχια, ποὺ πάντοτε ὑπῆρχαν στὴν πόλη.

Ο ΜΙΧΑΗΛ γεννήθηκε τὸ 16^ο αἰώνα στὴ Γρανίτσα τῶν Ἀγράφων ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς. Οἱ γονεῖς του Δημήτριος καὶ Στατήρα τοῦ μεταλαμπάδευσαν τὴ δική τους ἀγάπη πρὸς τὸ Θεὸ καὶ ἀπὸ μικρὸ τοῦ ἔμαθαν νὰ τηρεῖ αὐστηρὰ τὶς εὐαγγελικὲς ἐντολές.

Ὅταν ἐνηλικιώθηκε παντρεύτηκε καὶ ἔμεινε στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου ἀσκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρτοποιῶ. Κάποτε ἔπιασε κουβέντα περὶ πίστεως μὲ ἓνα Τοῦρκο, ὅμως ὁ Τοῦρκος τὸν κατήγγειλε στὸ δικαστὴ τῆς πόλης ὡς χριστιανό. Ἦταν Κυριακὴ 17 Μαρτίου τοῦ 1544.

Ὁ δικαστὴς διέταξε ἀμέσως τὴ σύλληψή του καὶ τὸν ἐγκλείσμο του στὴ φυλακή, ὅπου τὸν ἐπισκέφτηκε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε.

Ὅταν ἔμαθε τὰ νέα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης Μητροφάνης ἔστειλε κάποιους χριστιανοὺς νὰ τὸν ἐνισχύσουν στὸν ἀγῶνα του, ἀλλὰ αὐτοὶ τὸν βρῆκαν ἀπόλυτα ἥρεμο καὶ μᾶλλον ὁ Μιχαὴλ τοὺς παρηγοροῦσε γιὰ τὸ μαρτύριο ποὺ τὸν περίμενε.

Ἁγία Νεομάρτυρα Κυράννα τῆς Ὁσσιαίας

Ἡ Ἁγία γεννήθηκε στὸ χωριὸ Ἀβυσσώκα ἢ Βυρσόκα, στὴ σημερινή Ὁσσα τῆς Θεσσαλονίκης, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ φιλόθεους.

Στὸ Μαρτύριό της ἀναφέρεται ὅτι ἦταν ἐξαιρετικὰ ὁμορφη. Αὐτὴ ἡ ἐξωτερικὴ ὁμορφιά τῆς Κυράννας, πού δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ἀντικατόπτρισμα τῆς ἐσωτερικῆς της ὠραιότητας, ἀποτέλεσε καὶ τὴν ἀφορμὴ νὰ ὀδηγηθεῖ στὸ μαρτύριο, καθὼς κάποιος γενίτσαρος, εἰσπράκτορας τῶν φόρων στὸ χωριὸ τῆς Κυράννας, πού τὴν ἐρωτεύθηκε, προσπάθησε ἐπανειλημμένα μὲ κολακεῖες καὶ δῶρα νὰ τὴν ἐλκύσει καὶ νὰ τὴν πείσει νὰ ἀλλάξοπιστήσῃ, γιὰ νὰ τὴ νυμφευθεῖ.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Κυράννα δὲν ἀποδεχόταν τίς κολακεῖες, οὐτε πολὺ περισσότερο τὰ δῶρα τοῦ Τούρκου, αὐτὸς νομίζοντας πὼς θὰ τὴν κάμψῃ μὲ τὸν φόβο, ἄρχισε νὰ τὴν ἀπειλεῖ ὅτι θὰ τὴν βασανίσῃ σκληρὰ καὶ τέλος θὰ τὴν θανατώσῃ, ἂν δὲν ὑποχωρήσῃ καὶ δὲν ἀρνηθεῖ τὴν πίστη της.

Ἀλλὰ οὐτε αὐτὰ τὰ μέσα ἔφεραν τὸ ποθητὸ ἀποτέλεσμα γιὰ τὸ γενίτσαρο. Τότε τὴν ὀδήγησε βίαια στὸν κριτὴ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ψευδομαρτύρησε ἐναντίον της, ὅτι τοῦ εἶχε

δηλώσει ὅτι θὰ ἀλλάξοπιστήσῃ γιὰ νὰ τὴ νυμφευθεῖ, ἀλλὰ τελικὰ δὲν τήρησε τὴν ὑπόσχεσή της.

Ἡ Ἁγία Κυράννα μὲ πνευματικὴ ἀνδρεία ὁμολόγησε τὴν πίστη της στὸν Χριστό. Ἐτσι οἱ Τούρκοι τὴν ὀδήγησαν στὴ φυλακή.

Ὁ γενίτσαρος πού τὴν ὀδήγησε στὸν κριτὴ ζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἄδεια τοῦ Ἀλῆ Ἐφέντη, μπέη τοῦ κάστρου τῆς Θεσσαλονίκης, νὰ ἐπισκέπτεται τὴν Ἁγία στὴ φυλακή, ὅπου μὲ κολακεῖες ἀλλὰ καὶ βασανιστήρια προσπαθοῦσε νὰ τὴν μεταπείσει.

Ὅταν ἔφευγε αὐτός, συνέχιζε τὰ βασανιστήρια ὁ δεσμοφύλακας, τὸν ὁποῖο ἔλεγχαν γιὰ τὴν σκληρότητά του τόσο οἱ ὑπόλοιποι φυλακισμένοι, ὅσο καὶ κάποιος ἄλλος φύλακας Χριστιανός.

Κάποια φορὰ ὁ γενίτσαρος ἐπισκέφθηκε καὶ πάλι τὴν Ἁγία στὴ φυλακή καὶ τὴν βασάνισε μέχρι θανάτου.

Ὁ Χριστιανὸς φύλακας ἐπέπληξε τότε δριμύτατα τὸ δεσμοφύλακα καὶ τὸν ἀπειλῆσε ὅτι θὰ τὸν καταγγεῖλῃ στὸν πασά, ἐπειδὴ ἐπέτρεπε νὰ εἰσέρχονται στὴ φυλακὴ παράνομα ἄνθρωποι ξένοι καὶ νὰ βασανίζουν τοὺς φυλακισμένους σχεδὸν μέχρι θανάτου.

Ἐτσι, ὅταν μετὰ ἀπὸ λίγο ὁ γενίτσαρος ξαναῆλθε στὴ φυλακὴ, φοβούμενος ὁ δεσμοφύλακας, δὲν τοῦ ἐπέτρεψε τὴν εἴσοδο.

Αὐτὸς τότε τὸν κατήγγειλε στὸν Ἀλῆ Ἐφέντη, ὁ ὁποῖος τὸν κάλεσε καὶ τὸν ἐπέπληξε, γιὰτὶ παράκουσε τίς διαταγές του.

Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονός, ὁ δεσμοφύλακας ἐπέστρεψε ὀργισμένος στὴ φυλακὴ καὶ ξέσπασε πάνω στὴν Κυράννα, τὴν ὁποία κρέμασε καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀλύπητα.

Μπροστὰ σὲ αὐτὸ τὸ θέαμα ὅλοι οἱ φυλακισμένοι, ἀκόμη καὶ οἱ Μωαμεθανοί, ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρονται καὶ νὰ καταφέρονται ἐναντίον τοῦ δεσμοφύλακα ὁ ὁποῖος ἄφησε τὴν Ἁγία κρεμασμένη κι ἔφυγε. Ἦταν 28 Φεβρουαρίου τοῦ 1751 μ.Χ.

Κατὰ τίς πρῶτες πρωῒνες ὥρες ἓνα θεῖο φῶς κάλυψε ξαφνικὰ τὸ σῶμα τῆς Αἵας Κυράννας, ἡ ὁποία ἄφηνε τὴν τελευταία της πνοή, καὶ ὕστερα ἐξαπλώθηκε σὲ ὅλη τὴν φυλακὴ.

Μπροστὰ σὲ αὐτὸ τὸ θαῦμα οἱ Χριστιανοὶ εὐχαριστοῦσαν τὸν Κύριο, ἐνῶ οἱ Μωαμεθανοὶ ἐνόμιζαν ὅτι ἦταν φωτιὰ καὶ τρομοκρατήθηκαν.

Ὁ Χριστιανὸς φύλακας, ὁ ὁποῖος πῆγε νὰ κατεβάσῃ τὴν κρεμασμένη Ἁγία, τὴ βρῆκε νεκρή.

Στὸ μεταξὺ τὸ φῶς εἶχε ὑποχωρήσει, ἀλλὰ παρέμενε σὲ ὅλο τὸ χωρὸ μία ἄρρητη εὐωδία.

Ὁ φύλακας τότε, περιποιήθηκε τὸ ἱερὸ λείψανο τῆς Μάρτυρος, τὸ ὁποῖο τὴν ἐπόμενη μέρα παρέλαβαν οἱ Χριστιανοὶ καὶ τὸ ἐνταφίασαν ἔξω ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη.

Στὸ Συναξάρι τῆς Νεομάρτυρος ἀναφέρεται ὅτι τὸ σκήνωμα τῆς Ἀγίας ἐνταφιάσθηκε «ἔξω τῆς πόλεως, ἐκεῖ ὅπου ἐνταφιάζονται καὶ τῶν λοιπῶν Χριστιανῶν τὰ λείψανα», δηλαδὴ στὸ Κοιμητήριό τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς.

Ἡ Ὁσσα τῆς Θεσσαλονίκης.

Ὁ Ὁσιος Παναγῆς Μπασιάς

Μία Κεφαλονίτισσα ἀπὸ τὸ Ληξούρι εἶχε τέσσερις κόρες. Κάποτε σκέφτηκε νὰ πάει νὰ συναντήσῃ τὸν Ὁσιο Παναγὴ Μπασιά καὶ νὰ πάρει τὴν εὐχὴ του. Πῆρε μαζί καὶ τὶς κόρες της. Στὰ μαλλιά μάλιστα τῆς μικρότερης εἶχε βάλει ἕναν ὠραῖο φιόγκο.

Ὅταν ἔφθασαν ὁδήγησε τὰ παιδιὰ της στὸν Ἅγιο:
– Παπά ἔφερα τὰ παιδιὰ μου νὰ ...τὰ εὐλογήσεις.

Ὁ Ὁσιος Παναγῆς εὐλόγησε τὴν πρώτη καὶ τῆς εἶπε:
– Καλῶς τὴν Διονύσαινα!

Στὴν δεύτερη εἶπε:
– Καλῶς τὴν Γιώργαινα!

Στὴν τρίτη εἶπε:
– Καλῶς τὴν Σπύραινα!

Προφῆτευσε δηλαδὴ τὰ ὀνόματα τῶν συζύγων τῶν κοριτσιῶν. Τὴν τέταρτη δὲν τὴν εὐλόγησε.

Ἡ μητέρα πού μέχρι τότε χαιρόταν, ἄρχισε ν' ἀνησυχεῖ. Σκέφτηκε ὅτι θὰ πέθαινε τὸ τέταρτο παιδί της. Τὸν παρακάλεσε λοιπὸν πιὸ θερμὰ νὰ τὸ εὐλογήσῃ. Ὁ ἅγιος δὲν τὸ εὐλογοῦσε. Ἡ μητέρα ταραγμένη ρωτοῦσε:

– Παπά μου, θὰ πεθάνει τὸ παιδί μου; Γιατί δὲν τὸ εὐλογᾷς;

Τότε σηκώθηκε, γονάτισε μπροστὰ στὸ μικρὸ κορίτσι καὶ τοῦ εἶπε:
– Εὐλόγησέ με, ἀμμὰ (δηλ. γερόντισσα).

Ἡ μητέρα τρόμαξε περισσότερο μ' αὐτὸ καὶ ἀναρωτιόταν τί νὰ σημαίνει. Ἐκεῖνος ἔβγαλε τὰ στολίδια ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς μικρῆς καὶ εἶπε:

– Αὐτὰ δὲν χρειάζονται, ἡγουμένη τῶν Λεπέδων.

Καὶ πράγματι! Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια οἱ τρεῖς μεγαλύτερες ἀδελφές παντρεύτηκαν συζύγους μὲ τὰ ὀνόματα πού εἶχε προφητεῦσει ὁ Ἅγιος, ἐνῶ ἡ μικρότερη ἔγινε ἡγουμένη τῆς μονῆς τῶν Λεπέδων, μὲ τὸ ὄνομα Εὐγενία.

ΣΤΙΣ ΠΕΝΤΕ αὐτοῦ τοῦ μήνα γιορτάζουμε τὴ μνήμη τῆς Ὁσίας Θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ἡ Ὁσία Θεοδώρα ἀπὸ μικρὴ ἀγάπησε τὸ Χριστό, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἀρνηθεῖ τὸν κόσμο γιὰ νὰ γίνῃ Μοναχή. Στὸ Μοναστήρι τῆς μετανόιας της καλλιέργησε ὅλες τὶς ἀρετὲς καὶ ἰδιαίτερα τὴν ὑπακοή στὴ Γερόντισσα τὴν ἡγουμένη τῆς ἀδελφότη-
τας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὶς συνασκήτριές της καὶ τὸ σεβασμὸ της πρὸς πάντες.

Τὸ σεβασμὸ της πρὸς τὸ πρόσωπο τῆς Γερόντισσας τὸν ἔδειξε καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς της, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν κοίμησή της. Αὐτὸ συνέβη τὴν ἡμέρα πού κοιμήθηκε καὶ ἡ ἡγουμένη, πού ἔζησε ὅπως καὶ ἡ Θεοδώρα καθαρὴ καὶ πνευματικὴ ζωή.

Ἡ στενότητα τοῦ χώρου τοῦ Μοναστηριοῦ ἐπέβαλε ὁ

ἐνταφιασμὸς τῆς ἡγουμένης νὰ γίνῃ στὸν τάφο ὅπου βρίσκονταν καὶ τὸ σκήνωμα τῆς Θεοδώρας. Τότε ὅταν κατέβαζαν τὴ σορὸ τῆς Γερόντισσας ἡγουμένης στὸν τάφο, τὸ σῶμα τῆς Θεοδώρας κινήθηκε καὶ ἔκανε χῶρο γιὰ νὰ τοποθετηθεῖ τὸ σῶμα τῆς ἡγουμένης δίπλα της.

Αὐτὸ τὸ γεγονός τὸ ἀντιλήφθηκαν ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι στὸν ἐνταφιασμὸ καὶ ὅπως ἦταν φυσικὸ ὅλοι θαύμασαν τὸ σεβασμὸ τῆς Θεοδώρας πρὸς τὴ Γερόντισσά της, ἀφοῦ καὶ μετὰ θάνατον κατὰ θαυμαστὸ τρόπο ἔδειξε μὲ τὴν κίνηση αὐτὴ τοῦ σώματός της τὴν ἀγάπη, τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ὑπακοή πού ἔτρεφε πρὸς τὴν ἀγαπημένη της Γερόντισσα.

Βλέποντας αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ γεγονός οἱ παρευρισκόμενοι ξέσπασαν σὲ ἕνα ὁμαδικὸ Κύριε ἐλέησον, δοξάζοντες τὸ Θεὸ καὶ τοὺς Ἁγίους Του, πού

ἐπιβεβαιώνουν μὲ κάθε εὐκαιρία τὴ ζωντανὴ παρουσία τους.

Ἐκτοτε καὶ μέχρι σήμερα ἡ Ὁσία Θεοδώρα ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη κάνει θαύματα καταγεγραμμένα θεραπεύοντας δαιμονιζόμενους, δίνοντας τὸ φῶς τους σὲ τυφλοὺς καὶ ἀποκαθιστώντας τὴν ὑγεία σὲ πληθὸς προσκυνητῶν, πού ἐπικαλοῦνται τὴ χάρη της καὶ τὶς δωρεές της.

Τιμάται ἰδιαίτερα ἡ μνήμη της ἀπὸ τοὺς Θεσσαλονικεῖς, γι' αὐτὸ καὶ πληθὸς κόσμου κάθε χρόνο συρρέει στὴ γιορτὴ της, προκειμένου νὰ τιμήσουν τὴ σεμνὴ καὶ θαυματουργὴ κόρη τῆς πόλης μας ἡμῶν τῶν Θεσσαλονικέων.

ΑΓΙΟΣ

ΨΥΧΟΣ

Ένα απόγευμα στο Άγιον Όρος καθώς καθόμουν στην αυλή της Μονής του Αγίου Παύλου, είδα δυο γεροντάκια να περπατούν και να μιλοῦν σιωπηλά.

Ο ένας ό π. Μητροφάνης 85 ἐτῶν, ἦρθε στοῦ Όρος μόλις πῆρε σύνταξη, κι ἔχει 25 χρόνια μακριά από τόν κόσμο. Ο ἄλλος ό π. Ἰγνάτιος 92 ἐτῶν, Ρουμάνος στην καταγωγή, ἔχει στοῦ Άγιο Όρος 70 χρόνια. Μένει σέ ἕνα κελί ἐρημικό περίπου 45' μακριά.

Τό τελευταῖο διάστημα ἀπέκτησε καταρράκτη και ό Ἡγούμενος ἐπιμένει νά πάει μία βδομάδα στην Θεσσαλονίκη νά κάνει ἐγχείρηση, δέν ἔχει βγει ὅμως ξανά και νιώθει ἄβολα.

– Φοβᾶμαι ἀδελφὲ Μητροφάνη, πῶς θά πάω ἐκεῖ μία βδομάδα, πῶς εἶναι ό κόσμος; Μακριά από τὸ περιβόλι τῆς Μάνας μας; Ἄν μὲ κερδίσει ό κόσμος και τώρα στὰ γεράματα χάσω τὴν ψυχὴ μου; Μακάρι ἡ Κυρία μας νά μὲ ἔπαιρνε σήμερα τὸ βράδυ νά μὴν προλάβω νά πάω!

– Ἰγνάτιε, ἐμεῖς πρέπει πάντα νά κάνουμε ὑπακοὴ στὸν Ἡγούμενὸ μας. Θὰ πᾶς και ἡ Χάρις τῆς ὑπακοῆς θὰ σὲ σκεπάσει!

Αὐτὰ εἶπαν και ἐξαφανίστηκαν, ό ένας στοῦ διακόνημα και ό ἄλλος στοῦ κελάκι του.

Ἦδη ἡ νύχτα ἄπλωσε τὴν κουρτίνα της πάνω από τὸ περιβόλι και τὰ ἄστρα ἔλαμψαν πάνω από τοὺς Βυζαντινοὺς τρούλους. Κι ὅμως ό Θεὸς ἔκανε ὑπακοὴ στοῦ γνήσιο αὐτὸ παιδὶ του. Μέσα σὲ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀκούσαμε τὴν καμπάνα νά ἤχεῖ πένθιμα. Ο π. Ἰγνάτιος ἄφησε τὸν κόσμο πρὶν προλάβει νά ἀντικρίσει τὸν κοσμικὸ κόσμο.

Ἡ Κυρία του ἡ Θεοτόκος τοῦ ἔδειξε τὸν δρόμο τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐκλείσε τὰ τυφλὰ μάτια του στην ματαιότητα και ἀντίκρισε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ στην Αἰωνιότητα.

Θάφτηκε πίσω από τὸ ἐρημικὸ κελλάκι πού ἔζησε, χωρίς ποτὲ νά δεῖ αὐτὸν τὸν κόσμο πού μικρὸ παιδάκι ἄφησε.

Ἰ. Μ. Ἀγ. Παύλου
Ἀγιὸν Όρος.

ΕΝΑΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ

νεομάρτυρας ἀθλητῆς τοῦ Χριστοῦ, πού τὴ μνήμη του γιορτάζουμε στίς ἑνδεκα αὐτοῦ τοῦ μήνα εἶναι ό Ἅγιος Ἀργυρός. Γεννήθηκε στοῦ χωριὸ τῆς κοντινῆς μας Ἐπανωμῆς και δούλεψε τὸ 1806 σὲ ἕνα ραφτάδικο τῆς πόλης μας τῆς Θεσσαλονίκης, ὅταν ἔμαθε πῶς κάποιον Ἑλληνα χριστιανὸ από τὸ Σοχό, τὸ χωριὸ τῆς γαλιᾶς τοῦ γράφοντος, πού γέννησε τὸν πατέρα του στή Θεσσαλονίκη τὸ 1896, σήμερα χωριὸ τοῦ Δήμου Λαγκαδᾶ, τὸν εἶχαν πιᾶσει οἱ Τούρκοι και τὸν αἰδεύαν.

Τὸ ἐγκλημὰ του ἦταν πῶς χρωστοῦσε στὸν Πασὰ τῆς Θεσσαλονίκης κάποιο ποσὸ από ἄγνωστη αἰτία και ὅπως ἦταν φυσικὸ ἀδυνατοῦσε νά τοῦ τὸ ξεπληρώσει, ὅποτε ό Πασὰς τὸν ἀπειλῆσε πῶς θὰ τὸν κρεμάσει, πρᾶγμα πού τὸν ἔφερε σὲ πολὺ δύσκολη θέση.

Στὴν ἀπόγνωσή του, μιλάμε γιὰ τουρκοκρατία ὅπου τὸ νά εἶσαι Ἑλληνας και χριστιανὸς ἦταν ἕνας τεράστιος ἥρωισμός, βρῆκε σὰν λύση γιὰ τὴν ἐπιβίωσή του, τὴν ὁμολογία πῶς ἤθελε νά τουρκεψεῖ.

Αὐτὴ ἡ πληροφορία ἦταν πού ἄναψε τὰ αἵματα τοῦ δεκαοχτάχρονου τότε Ἀργυροῦ, ὅποτε προσπάθησε νά πλησιάσει κρυφὰ τὸν συντοπίτη τῆς γαλιᾶς, γιὰ νά τὸν ἐνισχύσει, ὥστε νά ἀποδεχθεῖ νά προτιμήσει τὸ μαρτύριο και τὸ θάνατο, ἀπὸ τὸ νά προδώσει τὸ Χριστὸ και τὴν πίστη του.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς του τῆς προσπάθειας ἦταν νά τὸν συλλάβουν οἱ Γενίτσαροι, πού παρακολουθοῦσαν τὰ συμβαίνοντα, και νά στραφοῦν ἐναντίον του πλέον, γιὰ νά ἀρχίσουν τὰ βασανιστήρια τοῦ νεαροῦ Ἀργυροῦ.

ΜΑΪΟΣ

Φυσικὰ ὅταν προέτρεπε τὸν ἄγνωστὸ του Ἑλληνα χριστιανὸ νά προτιμήσει τὸ μαρτύριο ἀπὸ τὴν προδοσία τῆς πίστες του, δέν θὰ μπορούσε νά κάνει κάτι διαφορετικὸ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

Στὴν ἀρχὴ τὸν ἔδειρε ό ὄχλος τῶν Τούρκων πού βρέθηκαν τυχαία στὰ ἐπεισόδια και αἰμόφυρτο τὸν ἔσυραν στὸν κριτὴ γιὰ νά τὸν δικάσει, ἀπαιτώντας τὸ θάνατό του ἂν δέν ἄλλαζε τὴν πίστη του και δέν πρόδιδε τὸ Χριστὸ του.

Ο κριτὴς δίστασε νά τὸν καταδικάσει σὲ θάνατο, γιατί θεωροῦσε πῶς εἶχε τὸ δικαίωμα σὰν νέος πού ἦταν νά ὑπερασπίζεται τὴν πίστη του, και ζήτησε νά γίνεῖ ἀπλὰ μία προσπάθεια νά πειστεῖ ό Ἅγιος νά τουρκεψεῖ.

Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ ὄχι μόνο δέν τὸ δέχτηκε ό Ἅγιος, ἀλλὰ ὑπερασπίστηκε μὲ σθένος τὴν ἀλήθεια τῆς πίστες του, ό ὄχλος ἀπαίτησε τὸ θάνατό του λέγοντας πῶς πρόσβαλε τὴ δικὴ τους πίστη.

Ἐτσι ἀναγκάστηκε ό κριτὴς νά δώσει τὴ συγκατάθεσή του και ἡ ἐκτέλεσή του ἐγίνε στὸν τόπο ὅπου σήμερα βρίσκεται ό Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου μας στή Θεσσαλονίκη, κοντὰ τὸ μνημεῖο τῆς Καμάρας, ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Παναγίας Δεξιᾶς, ἐπὶ τῆς Ἐγνατία οδοῦ, κοντὰ στοῦ Συντριβάνι τῆς πόλης μας.

ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ ΚΑΙ ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΛΑΝΑΣ

Κατ' ἀρχὴν ὁ Ἅγιος Νικόλας Πλανᾶς ἔγινε ἐφημέριος στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα, στὸ Νέο Κόσμο. Ἡ ἐνορία του ἀπαρτίζονταν ἀπὸ... 13 οἰκογένειες.

Στὸ διάστημα τῆς ἐφημερίας του, τὸν ἐπισκέφθηκε ἓνας ἱερέας πού δὲν εἶχε ἐνορία καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ συλλειτουργήσουν, καὶ αὐτὸς ὡς καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὸ δέχθηκε ὁλόψυχα. Αὐτὸς ὅμως ὁ ἱερέας τὰ συμφώνησε μὲ τοὺς τότε ἐπιτρόπους τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, τὸν ἔδιωξαν τὸν πατέρα Νικόλαο καὶ τὸν ἔστειλαν στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς ὁδοῦ Βουλιαγμένης (τὸν «Κυνηγό», ὅπως τὸν ἔλεγαν τότε).

Ἡ ἐνορία τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς ἀπαρτίζονταν ἀπὸ... ὀχτὼ οἰκογένειες!

Αὐτὸ δὲν τὸν πείραζε, εἶχε κεφάλαιο τῇ νηστεία. Ἀρκεῖ νὰ εἶχε ἐκκλησία νὰ λειτουργεῖ.

Αὐτὸς ὁ διωγμὸς ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος τοῦ ἔφερε μεγάλο ψυχικὸ πόνο. Μία βραδιά, φεύγοντας ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη γιὰ νὰ πάει στὸ σπίτι του, ἔκλαιγε στὸ δρόμο. Ἐρημος ὁ τόπος τότε. Βλέπει ἔξαφνα στὸ δρόμο ἓνα νεαρὸ παλικάρι καὶ τοῦ λέγει:

– “Τί κλαῖς, πάτερ μου;”

– “Κλαίω, παιδὶ μου, γιατί με ἔδιωξαν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Παντελεήμονα.”

– “Μὴ λυπᾶσαι, πάτερ μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι πάντοτε μαζὶ σου.”

Τοῦ λέγει:

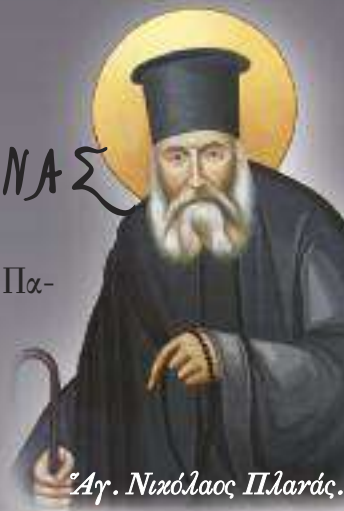
– “Ποιὸς εἶσαι σύ, παιδὶ μου;”

– “Εγώ, τοῦ λέγει, εἶμαι ὁ Παντελεήμων, πὺν μένω στὸ Νέο Κόσμο”,

καὶ τὸν ἔχασε ἀμέσως ἀπὸ ἐμπρὸς του.

Αὐτὴν τὴν ὁπτασία τὴν διηγεῖτο ὁ ἴδιος ἐπὶ λέξει σὲ μία κόρη τῆς συνοδείας του.

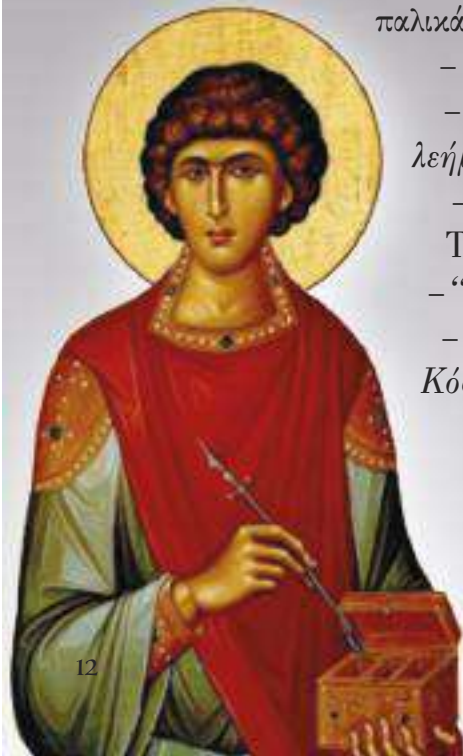
Ἅγ. Παντελεήμων.

Ἅγ. Νικόλαος Πλανᾶς.

Ἱ. Ν. Ἅγ. Παντελεήμονα.

ΣΤΙΣ ΤΡΙΑΝΤΑ αὐτοῦ τοῦ μήνα γιορτάζουμε τὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου νεομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Μιχαήλ τοῦ κηπουροῦ, πού μαρτύρησε τὸ 1770 στὴν Ἀθήνα.

Οἱ γονεῖς του ἦταν εὐσεβεῖς ἄνθρωποι, ἀλλὰ σὰν Ἕλληνες χριστιανοὶ στὴν τουρκοκρατούμενη πόλη τοὺς δὲν εἶχαν τὴν οἰκονομικὴ δυνατότητα νὰ τὸ στείλουν στὸ Σχολεῖο κι ἔτσι ἔμεινε ἀγράμματος.

Προκειμένου νὰ κάνει κάτι γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ἐπιβιώσει ἀσχολοῦνταν μὲ τὴν περιποίηση κήπων κι ἔτσι ἔμεινε μὲ τὸ προσωνῶμο κηπουρός, ἐνῶ συγχρόνως μὲ ἓνα γαϊδουράκι πού διέθετε, μετέφερε καὶ πουλοῦσε κοπριά στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τοῦ τόπου ὅπου ζοῦσε.

Κάποια μέρα, ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι του, τὸ συνάντησαν ἑνοπλοὶ Τούρκοι, πού ἀστυνόμειναν τὴν πόλη καὶ τὴν περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν, καθὼς ἀνθοῦσε ἀκόμη ἡ τουρκοκρατία, καὶ ζήλεψαν, ὅπως λέει τὸ συναξάρι του, τὴν ἐμπορικὴ δραστηριότητα τοῦ φτωχοῦ καὶ ἀπλοῦ στὴ σκέψη ἀγράμματου νεαροῦ, καὶ τὸν κατηγόρησαν πὼς πήγαινε καὶ πουλοῦσε μπαρούτι στοὺς κλέφτες καὶ τοὺς ληστές, πού δραστηριοποιοῦνταν στὴν περιοχὴ του.

Τὸν πῆγαν λοιπὸν στὸν κριτὴ γιὰ νὰ τὸν δικάσει γιὰ τὴν παρανομία πού τὸν κατηγοροῦσαν. Ὁ κριτὴς τὸν ἔβαλε στὴ φυλακὴ, ὅπου τὸν βασάνιζαν καθημερινὰ μὲ σκοπὸ νὰ τὸν πείσουν νὰ τουρκέψει.

Ἦταν προσφιλὴς αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ τῶν Τούρκων, πού τὸ ἔβλεπαν σὰν διασκέδαση, τὸ νὰ βασανίζουν τοὺς ἀνήμερους Ἕλληνες πού εἶχαν παραμείνει χριστιανοί, ἐκβιάζοντάς τοὺς νὰ γίνουν μουσουλμάνοι εἴτε μὲ ἀπάνθρωπα μαρτύρια εἴτε καὶ μὲ δελεαστικὲς προσφορές, πού θὰ τοὺς ἄλλαζαν τὸν τρόπο τῆς ζωῆς καὶ θὰ γλύτωναν τουλάχιστον τὰ μαρτύρια καὶ τὶς κακουχίες.

Ὁ Ἅγιος ὅμως Μιχαήλ ὁ κηπουρός, σταθερὰ καὶ συνεχῶς μέσα στὴν ἀπλότητά του ἐπαναλάμβανε στερεότυπα τῇ φράση δὲν τουρκεύω.

Τοῦ ἔκαναν καὶ ἄλλες προσφορές, μέχρι πού

τοῦ εἶπαν νὰ κάνει πὼς προδίδει τὴν πίστη του γιὰ νὰ γλυτώσει τὸ θάνατο, καὶ μετὰ νὰ πάει σὲ ἄλλο τόπο καὶ νὰ πιστεύει αὐτὸ πού θέλει.

Ὁ Ἅγιος ὅμως συνέχισε νὰ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἄρνησή του μὲ τὸ δὲν τουρκεύω, ὁπότε καὶ τὸν ὁδήγησαν στὸ δῆμιο νὰ τοῦ κόψει τὸ κεφάλι.

Ὁ δῆμιος τὸν λυπήθηκε βλέποντας τὴν ἀπλότητά καὶ τὸ νεαρὸ τῆς ἡλικίας του καὶ στὴν ἀρχὴ τὸν χτύπησε στὸ λαιμὸ μὲ τὴν ἀνάποδη τῆς σπάθας του, προκειμένου νὰ τοῦ δώσει τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ ξανασκεφτεῖ αὐτὸ πού θὰ πάθαινε ἂν ἐπέμενε, ἀλλὰ ὁ Ἅγιος εἶχε πάρει τὶς ἀποφάσεις του, ἀποφάσεις ζωῆς καὶ θανάτου, καὶ δέχτηκε τὸν ἀποκεφαλισμό γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν ἀγία.

ΑΓΓΕΙΟΡΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Γερο-Θεοφύλακτος Νανόπουλος από τὸ Ἰβηρίτικο Κελὶ τοῦ Ἁγίου Νικολάου (τὸ λεγόμενο τὸ «Κελὶ τῶν Τυπογράφων»), διηγήθηκε κάποτε μὲ δάκρυα τὰ ἐξῆς:

«Κατὰ τὰ χρόνια τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς μᾶς συνέλαβαν οἱ Γερμανοὶ μὲ τὸν κατὰ σάρκα ἀδελφὸ μου, τὸν παπα-Παντελεήμονα, καὶ μᾶς πῆγαν στὸ Νταχάου.

Μιὰ νύχτα, μᾶς ἐβγαλαν ἔξω γιὰ νὰ μᾶς ἐκτελέσουν.

Ἦταν χειμῶνας καὶ μᾶς ξέντυσαν.

Περιμέναμε τὴν σειρὰ μας.

Ἐλπίδα σωτηρίας, δὲν εἶχαμε.»

»Τότε θυμήθηκα τοὺς Ἀγίους Τεσσαράκοντα Μάρτυρες καὶ τοῦ λέω: «Μωρέ, Παντελεήμων! Ποῖο εἶναι τὸ ἀπολυτίκιο τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων; Τὸ ξέρεις;».α

»Ο π. Παντελεήμων, ἄρχισε τότε νὰ ψέλνει:

«Τὰς ἀληθόνας τῶν ἁγίων,
ἃς ὑπὲρ Σοῦ ἔπαθον,
δυσωπήθητι, Κύριε
καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὁδύνας
ἴασαι, φιλόανθρωπε, δεόμεθα».α

»Ἀμέσως τότε, μία ζέστη ἀπλώθηκε γύρω ἀπὸ μᾶς τοὺς δύο καὶ δὲν καταλαβαίναμε τὸ κρύο. Ἦταν ἡ παρουσία τῶν Ἀγίων, πού καὶ

αὐτοὶ ὑπέφεραν ἀπὸ τὸ ψύχος.»

»Ἡ νύχτα πέρασε ἔτσι καί, τὸ πρωί, ἐνῶ περιμέναμε τὸν θάνατο, ἤρθε διαταγὴ ἐμᾶς τοὺς δύο καλογήρους νὰ μὴ μᾶς ἐκτελέσουν. Κανεὶς δὲν γλύτωσε ἀπὸ ὅσους πῆγαν ἐκεῖ, παρὰ μόνο ἐμεῖς.

Γι' αὐτὸ ἔγραψαν καὶ τὰ ὀνόματά μας σὲ μία πινακίδα καὶ τὴν τοποθέτησαν ἐκεῖ στὸ Στρατόπεδο ἐκτελέσεως».

Ἱ. Μ. Ἰβήρων Ἁγίου Ὄρος.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Εἶναι Γνωστό πὼς ἡ πόλη μας ἡ Θεσσαλονίκη εἶναι ἓνας ἁγιοτόκος τόπος, καθὼς ἡ σκιά τοῦ Ἁγίου Ὁρους τὴ σκεπάζει μὲ τὰ πολλὰ ἁγιορείτικα μετόχια πού ὑπάρχουν, καὶ τὴν παρουσία πολλῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων πού τὴν ἐπισκέπτονται συνήθως γιὰ λόγους ὑγείας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν ἀπαραίτητων γιὰ τὴ λειτουργία τῶν Μοναστηριῶν τους.

Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης καὶ ὁμολογητής, διακόνησε τὸ θρόνο τῆς πόλης μας τὴν ἐποχὴ πού αὐτοκράτορας στὴν Κωνσταντινούπολη ἦταν ὁ Λέων ὁ Ε' ὁ εἰκονομάχος.

Οἱ γονεῖς τοῦ ὁ Φωτεινὸς καὶ ἡ Θεοκτίστη ἦταν εὐλαβεῖς ἄνθρωποι καὶ τὴν εὐλάβειά τους τὴν εὐλόγησε ὁ Θεός, ἀφοῦ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ καμαρώσουν τὰ παιδιὰ τους στὴ διακονία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καθὼς ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ ἦταν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης.

Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης παμψηφεί γιὰ τὴν ἀξιέπαινο πολιτεία του, καὶ ὑπηρέτησε τὸ λαὸ τῆς πόλης μας μέχρι πού τὸν κάλεσε στὴν Κωνσταντινούπολη ὁ αὐτοκράτορας γιὰ νὰ τὸν ἐλέγξει, γιὰτὶ δὲν ἀκολούθησε τὴν ἐντολὴν του, καὶ δὲν συμ-

βάδιζε μὲ τοὺς εἰκονομάχους ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Παρουσιάστηκε στὸν αὐτοκράτορα μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Θεόδωρο, πού παρέμεινε καὶ αὐτὸς εἰκονολάτρης, καὶ ὅπως ἦταν φυσικὸ δέχτηκαν τὴν τιμωρίαν πού συνήθως συνοδεύουν τοὺς μαχητὲς τῆς πίστεως μας σὲ περίοδο διωγμῶν.

Ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ φυλακίστηκε καὶ ἀργότερα ἐξορίστηκε σὲ κάποιο νησί, ἐνῶ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἐξορίστηκε γιὰ τρίτη φορὰ μακριὰ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, στὴ λίμνη τῆς Ἀπολλωνιάδος στὴ Βιθυνία.

Ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ἔμεινε ἀμετάθετος στὴν θέσιν του καὶ δὲν συντάσσονταν μὲ τοὺς εἰκονομάχους τὸν πῆγαν σὲ μία πολὺ σκληρὴ φυλακή, ὅπου τὸν ἄφηναν νηστικὸ καὶ τὸν βασάνιζαν γιὰ νὰ τὸν πείσουν νὰ ἀλλάξει θέσεις, ὅποτε δὲν ἄντεξε ἡ ὑγεία του καὶ κατέληξε γιὰ νὰ μεταβεῖ καὶ νὰ ἀναπαυθεῖ κοντὰ στὸν Κύριο καὶ Θεὸ μας.

Βλέπουμε λοιπὸν πὼς ἡ συμπεριφορὰ τῶν αἱρετικῶν δὲν εἶναι συμπεριφορὰ ἀγάπης καὶ εὐσπλαχνίας, δὲν ἐκφράζει τὸ Χριστὸ καὶ ὅσα μᾶς δίδαξε μὲ τὴ θυσία Του καὶ εἶναι προφανὲς πὼς γίνονται κάτω ἀπὸ δαιμονικὲς ἐπιδράσεις.

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Τὰ παρακάτω συνέβησαν στὴ Μόσχα τὴ δεκαετία τοῦ 1980, ὅπως τὰ διηγεῖται ὁ ἱερέας πού τὰ ἔζησε.

Ἦταν μεσάνυχτα ὅταν ἄκουσα χτυπήματα στὴν πόρτα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ πού ἐκείνη τὴν ἐποχὴ διακονοῦσα. Ἀνοιξα καὶ εἶδα μία γριούλα πού ζητοῦσε παπὰ γιὰ νὰ πάει νὰ κοινωνήσει κάποιον ἄρρωστο. Ἐτοιμάστηκα καὶ βγῆκα ἔξω μαζί της.

Σὲ λίγο πλησιάσαμε σὲ ἓνα φτωχόσπιτο καὶ ἡ γριούλα ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μὲ ὁδήγησε σὲ ἓνα δωμάτιο, ὅπου βρίσκονταν κάποιος ἄρρωστος κατάκοιτος ξαπλωμένος σὲ ἓνα κρεβάτι.

Μόλις μὲ εἶδε ὁ ἄρρωστος ἀντέδρασε ἀρνητικὰ καὶ ἄρχισε νὰ μὲ φωνάζει καὶ νὰ μοῦ λέει ποιὸς μὲ κάλεσε καὶ ἦρθα νὰ τὸν ἐνοχλήσω, ἀφοῦ ἔχει δηλώσει πὼς εἶναι ἄθεος καὶ θέλει νὰ πεθάνει σὰν ἄθεος.

Τοῦ ἀπάντησα πὼς δὲν εἶχα πάει ἀπὸ μόνος μου, ἀλλὰ πὼς μὲ παρακάλεσε κάποια γριούλα νὰ πάω νὰ τὸν κοινωνήσω, κάτι πού τὸν παραξένεψε καθὼς δὲν ἤξερε καμιὰ γριούλα πού θὰ μπορούσε νὰ ἐνδιαφερθεῖ γι' αὐτὸν καὶ νὰ ἀναλάβει μία τέτοια πρωτοβουλία.

Ἡ γριούλα πού μοῦ εἶχε πάει στὸν ἄρρωστο εἶχε ἐξαφανιστεῖ καὶ δὲν ἦταν ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσει τὰ λεγόμενά μου καὶ βρέθηκα σὲ ἀμηχανία, ὅταν εἶδα μία φωτογραφία τῆς γριούλας νὰ βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἄρρωστου.

Ἱ. Ν. Ἀγ. Βασιλείου Μόσχας.

Δὲν εἶναι ἡ μοναδικὴ περίπτωση ἱστορικὰ πού ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ἀγάπη τῆς μάνας ὑπερβαίνει τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ παρεμβαίνει στὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν της κατὰ τρόπο ὑπερφυσικό, προκειμένου νὰ σωθοῦν ψυχές, ὅσο ἀκόμη βρίσκονται στὴν παρούσα ζωὴ, ἀφοῦ στὴ μέλλουσα δὲν ὑπάρχει πλέον δυνατότητα σωτηρίας, παρὰ μόνο δυνατότητα ἀνακούφισης ἀπὸ τὴν προσευχὴς τῶν ζώντων καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὰ μνημόσυνα καὶ τὰ τρισάγια τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τοῦ ἔδειξα πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ γριούλα πού μὲ ὁδήγησε κοντὰ του καὶ ὁ ἄρρωστος ἔβαλε τὰ γέλια, γιὰ αὐτὴ ἦταν μία φωτογραφία τῆς μητέρας του πού εἶχε κοιμηθεῖ πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Ἀμέσως ὅμως συνειδητοποιήσαμε τὸ τι ἀκριβῶς εἶχε συμβεῖ καὶ παγώσαμε στὴ σκέψη τῆς ὑπερβάσης τῶν καταστάσεων, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ ἄρρωστος νὰ ἀναλυθεῖ σὲ κλάματα, πού κατέληξαν στὸ νὰ ἐξομολογηθεῖ ὁ γιὸς τῆς γριούλας καὶ νὰ κοινωνήσει, ὅπως ἦταν ἡ ἐπιθυμία της.

Εἶπε Γέροντας

Περιστατικὸ ὅπως μᾶς τὸ διηγήθηκε ὁ Ἅγιος Παῖσιος.

Μία μέρα ἦρθε ἓνας πού ἀγκομαχοῦσε ἀπὸ τὴν πεζοπορία. Κατάλαβα ὅτι κάπνιζε πολὺ καὶ τοῦ εἶπα: «Βρὲ εὐλογημένε, γιὰτὶ καπνίζεις τόσο; Θὰ πάθεις κακὸ». Μόλις ξελαχάνιασε καὶ μπόρεσε νὰ μιλήσει, μοῦ εἶπε: «Ἡ γυναίκα μου εἶναι πολὺ ἄρρωστη καὶ κινδυνεύει νὰ πεθάνει. Σὲ παρακαλῶ, κάνε μία προσευχὴ νὰ γίνῃ κανένα θαῦμα. Οἱ γιατροὶ σήκωσαν τὰ χέρια».

«Τὴν ἀγαπᾷς τὴν γυναίκα σου;», τὸν ρωτῶ. «Τὴν ἀγαπῶ», μοῦ λέει. «Τότε γιὰτὶ δὲν κάνεις κι ἐσὺ κάτι, γιὰ νὰ τὴν βοηθήσεις;

Αὐτὴ ἔκανε ὅ,τι μπορούσε, οἱ γιατροὶ ἔκαναν ὅ,τι μπορούσαν, καὶ τώρα ἔρχεται ἐδῶ, γιὰ νὰ μοῦ πεῖς νὰ κάνω κάτι καὶ ἐγώ, νὰ προσευχηθῶ, γιὰ νὰ βοηθήσει ὁ Θεός. Ἐσὺ ὅμως τί ἔκανες, γιὰ νὰ βοηθηθεῖ ἡ γυναίκα σου». «Τὶ μπορῶ νὰ κάνω ἐγώ, Γέροντα;», μὲ ρωτάει.

«Ἄν σταματήσεις τὸ κάπνισμα, τοῦ λέω, ἡ γυναίκα σου θὰ γίνῃ καλὰ».

Σκέφθηκα ὅτι, ἂν ὁ Θεὸς δεῖ ὅτι δὲν συμφέρει πνευματικὰ στὴν γυναίκα του νὰ γίνῃ καλὰ, τουλάχιστον θὰ

νάρθε ἀναστατωμένος νὰ μοῦ πεῖ ὅτι ξανάρχισε κρυφὰ νὰ καπνίζει καὶ ἡ γυναίκα του ἔπεσε πάλι βαριὰ ἄρρωστη.

«Τὸ φάρμακο τώρα τὸ ξέρεις, τοῦ εἶπα. Κόψε τὸ τσιγάρο».

Τὸ κελὶ τῆς Παραγούδας τοῦ Ἁγίου Παΐσιου.

γλιτώσει αὐτὸς ἀπὸ τὸ κακὸ πού κάνει τὸ τσιγάρο.

Ὑστερα ἀπὸ ἓναν μῆνα ἦρθε χαρούμενος νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ.

«Γέροντα, σταμάτησα τὸ κάπνισμα, μοῦ εἶπε, καὶ ἡ γυναίκα μου ἔγινε καλὰ». Μετὰ ἀπὸ ἓνα διάστημα ξα-

Χαριτωμένες καταστάσεις, ὑπερβατικὲς ἐπεμβάσεις, μεγάλα εὐληπτα μηνύματα πού μᾶς ἄφησε ὁ Ἅγιος προκειμένου νὰ πορευόμαστε ὅλοι χαρούμενοι καὶ εἰρηνικοί.

Κάποτε θα πρέπει να απαντηθεί και το έρώτημα “τί ἐστὶ ἄνθρωπος”. Ἡ ὀλιστική προσέγγιση τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας ἀπαιτεῖ ἐπιτέλους νὰ δοῦμε τὸν ἄνθρωπο σὰν μία ἐνιαία ὄντοτητα ψυχοσωματική.

Ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς συλλήψεώς μας στὴ μήτρα τῆς μητέρας μας εἴμαστε καὶ παραμένουμε μία ἐνιαία ὄντοτητα, πού συνιστᾶται ἀπὸ βιολογικὸ ὑλικό, ὀλοκληρωμένο δηλαδή ὄργανισμό, πού θὰ λειτουργήσει μέσα σὲ χρονικὰ ὅρια καὶ ἄρα θὰ εἶναι ὑποκείμενος σὲ χρονικοὺς περιορισμούς, καὶ πνευματικὸ μέρος, ἀναπό-σπαστο ἀπὸ τὸ βιολογικὸ μέρος, πού ὅμως δὲν ὑπόκειται σὲ χρονικοὺς περιορισμούς.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι σὰν ἄνθρωποι ἔχουμε ἀρχὴ ἀλλὰ δὲν ἔχουμε τέλος. Μὲ σύγχρονη ὀρολογία θὰ λέγαμε πὼς τὸ βιολογικὸ μας μέρος προορίζεται νὰ λειτουργήσει σὰν ξενιστὴς τοῦ πνευματικοῦ μας μέρους γιὰ κάποιο χρονικὸ διάστημα, πού ὅμως κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς λειτουργίας προσδιορίζεται καὶ ἡ αἰώνια πορεία τοῦ πνευματικοῦ μας μέρους.

Τὸ πνευματικὸ μας μέρος ἱεραρχεῖται σὲ σχέση μὲ τὰ πνευματικὰ μέρη τοῦ συνόλου

τῶν συνανθρώπων μας, μὲ γνώμονα τὴν ἀγάπη καὶ τὴ συμπαράσταση πού δείξαμε πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας στὸ σύνολό τους, ὅσο βρισκόμασταν μέσα στὸ σῶμα τοῦ ξενιστῆ μας. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ αἰώνια ἱεράρχησή μας προσδιορίζεται ἀπὸ τὸ βαθμὸ καλλιέργειας τῶν ἀρετῶν πού μᾶς δίδαξε ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἅγιοι Του ὡς τὴν κοίμησή μας.

Τὸ γεγονὸς πὼς τὸ πνευματικὸ μας μέρος εἶναι αἰώνιο μαρτυρεῖ πὼς ἔχουμε θεϊκὴ ἰδιότητα, πού πηγάζει ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν οὐσία Του. Αὐτὸ δείχνει πὼς ὁ Θεὸς εἶναι οὐσία ἀπρόσιτη καὶ ἀμέθεκτη καὶ ἐνέργεια προσιτὴ καὶ μεθεκτὴ.

Ἡ ἀξία ἄνθρωπος προσδιορίζεται ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴ θεϊκῆς ἐνέργειας στὴν ὄντολογικὴ του δομὴ καὶ εἶναι αὐτὴ πού τὸν ξεχωρίζει ἀπὸ τὸ ζωικὸ βασίλειο. Ἄν δὲν τὸ δοῦμε αὐτό, τότε ὁ ἄνθρωπος χάνει τὴν ἀξία του καὶ καθίσταται ἀναλώσιμο προϊόν, κι αὐτὸ τὸ ζοῦμε σήμερα σὲ μία μερίδα τῆς ἀνθρωπότητας.

Ἐκκλησίες ἀνοιχτές

Κάποτε θὰ πρέπει νὰ τὸ καταλάβει ἡ ἐπιστημονικὴ κοινότητα πὼς οἱ ἀνοιχτὲς ἐκκλησίες εἶναι αὐτὲς πού θὰ τὴ βοηθήσουν στὸ ἔργο της, νὰ προστατέψει τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὶς μικροβιακὲς καὶ ὄχι μόνο προσβολές. Ἡ γνώση εἶναι οὕτως ἢ ἄλλως πεπερασμένη, ἐνῶ ἡ πανσοφία εἶναι θεϊκὴ ἰδιότητα. Ἐπειτα οἱ κανόνες προσδιορίζονται ἀπὸ τὸ νομοθέτη, πού μπορεῖ νὰ τοὺς ἀλλάζει κάθε στιγμή πού οἱ ἀνθρώπινες ἀνάγκες μεταλλάσσονται.

Δὲν γνωρίζω ἐπιστήμονες πού δὲν θὰ ἤθελαν κάποια βοήθεια στὴν ἐρευνᾶ τους καὶ στὶς διαγνώσεις πού ἐπιχειροῦν καθημερινά. Ἡ ἄρνηση τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ δὲν ἐμπεριέχει ἐξυπανάδα, ἀλλὰ μᾶλλον κακόβουλη προαίρεση. Καὶ οἱ ἀνοιχτὲς ἐκκλησίες αὐτὸ κάνουν, δίνουν τὴν εὐκαιρία στὸ Χριστὸ μὲ τὴν προσευχή, τὶς ἀκολουθίες καὶ τὴν τέλεση τῶν μυστηρίων, νὰ βοηθᾷ τοὺς ἀνθρώπους στὸ ἔργο τους, προσφορᾶς πρὸς τὸ συνάνθρωπο.

Θὰ ἀναρωτηθεῖτε ἴσως πὼς ὁ Χριστὸς δὲν ξέρεي τὶς ἀνάγκες μας καὶ τὶς ἐπιθυμίες μας, γιὰ νὰ παρεμβάλει αὐτεπάγγελτα, ὅπως λέμε οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Βεβαίως καὶ ξέρει, ἀλλὰ περιμένει νὰ τοῦ τὸ ζητήσουμε πρῶτα γιὰ νὰ ταπεινωθοῦμε καὶ μετὰ γιὰ νὰ μὴν παραβιάσει τὴν ἐλευθερία μας, τὸ αὐτεξούσιό μας, ὅπως τὸ λέμε θεολογικά.

Τέλος ἱστορικὰ εἶναι βεβαιωμένο πὼς οἱ πανδημίες πού ἐπισκέπτονταν ὡς τώρα τὸν κόσμον καὶ τὴν πατρίδα μας, μὲ τὶς προσευχὲς τῆς Ἐκκλησίας τὶς ἀντιμετωπίζαμε ἐμεῖς, μὲ ἐξαιρετικὰ ὅσο καὶ ὑπερβατικὰ ἀποτελέσματα, κι αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀμφισβητήσει κανεὶς, παρὰ μόνο οἱ κακοπροαίρετοι, πού δὲν τρέφουν ἀγαθὰ αἰσθήματα πρὸς τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του.

Καὶ τώρα πάλι θὰ συμβεῖ αὐτὸ καὶ θὰ δοῦμε κατὰ τρόπο ἀναμφισβήτητο τὴν παρέμβαση τοῦ Θεοῦ, πού θὰ μᾶς προστατέψει ὅπως πάντα ἀπὸ κάθε κακὸ καὶ κάθε ἐπιβουλή, προκειμένου ἐν ἐκκλησίαις νὰ τὸν δοξάζουμε καὶ νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε, σὰν κοινότητα ὀρθοδόξων χριστιανῶν, πιστῶν στὴ θέλησή Του καὶ στὴ διδασκαλία τῆς ἀγάπης πρὸς ἀλλήλους πού μᾶς ἄφησε σὰν παρακαταθήκη μίας χαρούμενης καὶ εἰρηνικῆς ζωῆς.

Ἱ. Ν. Ἀγ. Δημητρίου Θεσσαλονίκης.

Σκέψεις καὶ προτάσεις

Μελετώντας τὴν ἐκκλησιαστική ἱστορία ὁρ-
θοδόξων λαῶν, κατέληξα σὲ
κάποια συμπεράσματα, καὶ
σκέφτηκα νὰ σᾶς προῖδεάσω,
κάνοντάς σας
κοινωνοὺς τῶν
σκέψεών μου,
ἐν ὧν καὶ τῶν
μελλούμενων
καὶ τῶν θρυ-
λούμενων, γιὰ
τὰ ὅποια ἔχω
προσωπικοὺς
λόγους νὰ ἀπο-
δέχομαι τὴν ἀ-
ξιοπιστία τους.

Τὸ πρῶτο
μου συμπέρα-
σμα εἶναι πὼς ἡ
ἀγαμία στὸν κλῆρο ὑπῆρξε
πάντοτε καὶ παντοῦ ἓνα
τεράστιο πρόβλημα, καθὼς ἡ
παραγνώριση τῶν δυνάμεων
τῆς φύσης ἔχει τραγικὲς
συνέπειες. Νομίζω πὼς ἔρ-
χεται ἡ ὥρα νὰ μπεῖ τέρμα σ'
αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία καὶ νὰ
ἔχουμε ἑγγαμους κληρικούς
σὲ ὅλες τὶς βαθμίδες τῆς ἱε-

ραρχίας των. Ἡ ἀγαμία εἶναι
γιὰ ἐγκλείστους στὰ Μονα-
στήρια καὶ ὄχι γιὰ τὸν κόσμο.

Τὸ ἄλλο συμπέρασμα εἶ-
ναι πὼς χωρὶς τὸν πιστὸ λαὸ
σὲ ὅλες τὶς ἀποφάσεις τὶς
Ἐκκλησίας, χωρὶς αὐτὴ τὴν
ὀλιστική προσέγγιση τῆς
Ἐκκλησίας, θὰ διαιωνίζεται

αὐτὸς ὁ ἀκρωτηριασμός πού
ἰσχύει σήμερα, κάνοντας πὼς
δὲν γνωρίζουμε ὅτι φύλακας
τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ συ-
νείδηση τοῦ λαοῦ.

Τρίτο συμπέρασμα καὶ
τελευταῖο. Ἔχουμε ἀφήσει
τὸν πιστὸ λαὸ στὰ νύχια τῶν
ἀρνητῶν τῆς πίστες στὸ Χρι-
στό, πού διαφεντεύουν τὴν

πληροφόρηση καὶ τὴν ἐκπαί-
δευση, μὲ τὴν ἐπίσημη Δι-
οίκηση τῆς ὀρθόδοξης πίστες
μας θεατὴ τῶν γεγονότων,
ἀποῦσα ἐντελῶς ἀπὸ τὴν κα-
θημερινότητά μας, χωρὶς τὴ
δικὴ της ὑπεύθυνη παρουσία,
χωρὶς τὰ δικά της ἐκπαι-
δευτήρια, τὴν προβολὴ τοῦ
δικοῦ της ἔργου
καὶ τρόπου ζωῆς,
μὲ κάποιες μεμο-
νωμένες ἐξάρσεις
κληρικῶν, πού μὲ
π ρ ο σ ω π ι κ ῆ ς
πρωτοβουλίες
δείχνουν τὸ δρό-
μο πρὸς τὸ Χρι-
στό, τὴν πηγὴ
τῆς χαρᾶς καὶ τῆς
εἰρήνης.

Φυσικὰ ἐδῶ
δὲν τελειώνουν τὰ
προβλήματα πού
πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολήσουν
σὰν ὀρθόδοξο λαὸ καὶ σὰν
ἀπιστοκρατούμενη κοινωνία,
ἀλλὰ ἀπὸ κάπου πρέπει νὰ
ξεκινήσουμε.

Ἰωάννης Σχοινᾶς

ΑΝΑΛΥΧΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Συνέχεια τοῦ προηγούμενου τεύχους

Χαῖρε, τράπεζα βαστάξουσα εὐθηνίαν ἱλασμῶν.

Καθημερινὸ μας μέλημα ἔχει καταστῆ τὸ
καλᾶθι τῆς νοικοκυρᾶς καὶ τὸ κόστος του,
ἰδιαίτερα στὴ σημερινὴ περίοδο κρίσης, ὅπου
ἡ μείωση τοῦ εἰσοδήματός μας καὶ ἡ αὔξηση
τῶν ὑποχρεώσεών μας ἔχουν ἀναχθεῖ σὲ πα-
γκόσμια ἐπιθυμία διακρατικῶν καὶ ὑπερε-
θνικῶν δομῶν!

Παραμένουμε ὅμως ἀκόμη ὄρθιοι, καθὼς
ἐπιστρέφουμε ἀναγκαστικὰ στὶς παραδο-
σιακές μας συνήθειες, τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς
γιὰ μείωση τῶν δαπανῶν διαβίωσης καὶ τοῦ
ρεφενὲ τῆς φτωχοπαρέας.

Δὲν ἔχουμε ὅμως παραιτηθεῖ ἀπὸ τὸν καλὸ
μεζὲ καὶ τὸ ἀνάλογο ποτό, πού κάνει τὴν
παρέα πιὸ ζεστή, πιὸ σφιχτὴ καὶ πιὸ ἐλκυ-
στική. Ἡ παραδοσιακὴ κοινωνικότητά τοῦ
Ἑλλήνα, ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ δήμου τῆς
ἀρχαιότητος μέχρι τὴν Ἐκκλησία τῆ σημε-
ρινῆ, πού τὴ συμπληρώνει ἡ καφετέρια καὶ ἡ
ταβερνούλα, παραμένει ἀμείωτη καὶ σκαν-
δαλώδης, γιὰ τοὺς μοναχικοὺς τύπους τοὺς
κριθαρόβιους ὁπαδοὺς τῆς μπύρας, πού ἔτσι
ἐμαθαν νὰ παρηγοροῦν τὴ μοναξιὰ τους.

Καὶ ἡ Παναγία μας ἔρχεται καὶ μᾶς προ-
σφέρει τὸν Ὑῖο της καὶ Θεὸ της, ὑπερβατικὴ

τροφὴ ἐξαγιασμοῦ τῆς ἀνθρώπινης ὑπόστα-
σῆς μας, τροφή χαρᾶς καὶ εἰρήνης, τροφή θε-
ραπευτικὴ τῶν παθῶν μας καὶ τῶν ἀσθενειῶν
μας, πού ὅταν τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασί γίνεται
σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ, τότε μεταμορφώνε-
ται καὶ χαριτώνεται ὁ ἑαυτὸς μας καὶ ἀκτινο-
βολεῖται ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ χαριτώνεται ὁ
τόπος μας ὅλος καὶ γίνεται φῶς καὶ ζωὴ καὶ
ἀνάστασις!

Αὐτὸ εἶναι πού δὲν ἀντέχουν οἱ “φίλοι”
μας τῶν “θεσμῶν”. Πὼς εἶναι δυνατόν οἱ
φτωχοὶ Ἕλληνες νὰ κάνουν πλούσια ζωὴ!
Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ ἀλλάξει ποτέ, γιὰτι ἔχουμε
κι ἐμεῖς τοὺς θεσμούς μας. Ἔχουμε τὴν ἐλλη-
νική μας φύση, πού εἶναι ἑτοιμὴ νὰ μᾶς πα-
ραθέσει πλούσιο τραπέζι, μὲ ἀπίθανες λι-
χουδιές ἀπὸ τὸ μπαζὲ μας. Ἔχουμε καὶ τὴ
χάρη τοῦ Θεοῦ, πού τὸ μόνο πού ζητάει ἀπὸ
μᾶς εἶναι μετάνοια. Ἡ μετάνοιά μας εἶναι
αὐτὴ πού ἐξασφαλίζει τὴν εὐθηνία τῶν ἱλα-
σμῶν!

Χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς ἀναθάλλεις.

Τὸν Παράδεισο ὁ συγγραφέας τῶν χαιρε-
τισμῶν στὴν προκειμένη περίπτωση τὸν ἀντι-
λαμβάνεται σὰν ἓνα λιβάδι τῆς καλοπέρασης,

τῆς πολυτελοῦς διαβίωσης θὰ τὸ λέγαμε ἴσως σήμερα, ὅπου ὑπάρχουν τὰ πάντα ὅσα χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ αἰσθάνεται πλήρης ἀγαθῶν καὶ χαρούμενος.

Αὐτὸν τὸν τρόπο, πού τὸν ἐτοίμασε ὁ Θεὸς γιὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς ὑπακοῆς στὸ θέλημα Του, τὸν ἔχασαν οἱ προγονοὶ μας μὲ τὴν ἀνυπακοή τους καὶ τὴν προσκόλλησή τους στὸ δικὸ τους θέλημα.

Μὲ τὴν ἀποπομπή τους ἀπὸ τὸν Παράδεισο ἔκλαψαν πικρά, καθὼς ἔχασαν ὅλες τὶς εὐκολίες πού εἶχαν ὡς τότε καὶ θὰ ἔπρεπε πλέον νὰ ἐρ-

γάζονται σκληρά, γιὰ νὰ ἐπιβιώσουν, γιὰτὶ αὐτὸ ἀπαιτοῦσε πλέον ἡ στενότητα τῶν ἀγαθῶν, τὴν ὁποία ἔπρεπε πλέον νὰ ἀντιμετωπίσουν ἔξω ἀπὸ τὸ λιβάδι πού τοὺς ἐξασφάλιζε τὰ πάντα, ὅσα χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ αἰσθάνεται ἀσφαλῆς, ἰσορροπημένος καὶ χαρούμενος.

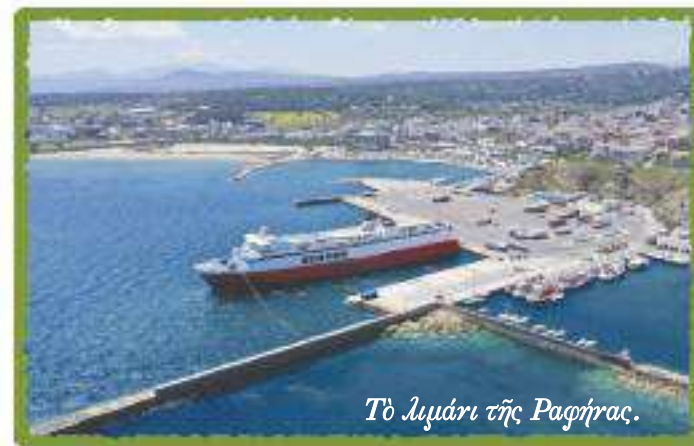
Καὶ τώρα μᾶς δίνεται ἡ δεύτερη εὐκαιρία, γιὰ νὰ ἐπανακτήσουμε τὸ χῶρο ὅπου περνούσαμε ὠραία, δὲν μᾶς ἔλλειπε τίποτε καὶ εἶχαμε κοντὰ μας τὸ Θεό, πού μᾶς ἐξασφάλιζε τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη. Ὁ δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς εἶναι συγκεκριμένος. Εἶναι ὁ ἴδιος δρόμος, πού ἀκολούθησαν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ κατὰ τὴν ἔξοδό τους. Ὁ γνωστός κατηγορικὸς δρόμος μὲ τὴ μεγάλη κλίση, πού μπορεῖς νὰ κάνεις τσουλήθρα ἐπάνω

του, γιὰ νὰ τὸ διαβεῖς. Μόνο πού τώρα στὴν ἐπιστροφή εἶναι ἀνηφορικὸς πλέον. Ἀπαιτεῖ σχεδὸν ἱκανότητες ὀρειβάτη. Εἶναι σὰν νὰ θέλεις ν' ἀνέβεις σὲ ροῦφ γκάρντεν οὐρανοξύστη ἀπὸ τὸ κλιμακοστάσιο.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ὁ ἀναβατήρας. Ἰδιαίτερα γιὰ μᾶς τὰ γεροντάκια εἶναι μεγάλη εὐκολία ὁ ἀναβατήρας. Ἡ κοινὴ λογικὴ μᾶς λέει, παρακοὴ ἢ κατάβαση, ὑπακοὴ ἢ ἀνάβαση. Ἄς κάνουμε λοιπὸν ὑπακοὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, μέσα ἀπὸ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ὁ λειμῶνας τῆς τρυφῆς μᾶς περιμένει καὶ πάλι μὲ τὴ βοήθεια τῆς Παναγίας μας!

**Χαῖρε, ὅτι λιμένα
τῶν ψυχῶν
ἐτοιμάξεις.**

Προσπαθῶ νὰ προσεγγίσω τὰ συναισθήματα πού κατεῖχαν τὸν Ὀδυσσεά, ὅταν

ἔμπαινε στὸ λιμάνι τῆς Ἰθάκης, προερχόμενος ἀπὸ τὸ νησι τῶν Φαιάκων καὶ ὁμολογῶ τὴν ἀδυναμία μου.

Σίγουρα ἡ ζωὴ μας εἶναι μία ὁδύσσεια, μὲ παρόμοιες περιπέτειες γιὰ τὸν καθένα μας, ἀλλὰ μὲ διαφορετικὸ βαθμὸ ἔντασης.

Οἱ ψυχές μας θαλασσοδέρνονται στὸ πέλαγος τῆς ζωῆς, ἀνάλογα μὲ τὸ μέγεθος τῆς προσωπικότητάς τοῦ καθενὸς μας καὶ τὶς εἰδικές συνθήκες, πού ὁ καθένας μας ἀντιμετωπίζει.

Μεγάλα καράβια, μεγάλες φουρτοῦνες λέει ὁ λαός, ἀλλὰ ἔχουμε καὶ μικρὰ καράβια σὲ τεράστιες καταιγίδες. Βέβαια

ὅλοι μας γνωρίζουμε καὶ ζοῦμε τὰ ἐπιφαινόμενα, ἐνῶ ἡ οὐσία τῶν πραγμάτων καὶ τῶν καταστάσεων παραμένει συνήθως ἀγνωστος.

Σὲ γενικὲς γραμμές ὅμως καὶ σὲ κάθε περίπτωσή τῆς ζωῆς εἶναι μία σταυροαναστάσιμη περιπέτεια σ' ἓνα πέλαγος, πού σὲ καμιὰ περίπτωσή δὲν εἶναι ἀκύμαντο, μία προσωπικὴ ὁδύσσεια γιὰ τὸν καθένα μας, πού λαχταράει ἓνα ἀπάνεμο λιμάνι, γιὰ νὰ ξεκουραστεῖ ἔστω γιὰ λίγο, νὰ ξεποστάσει καὶ νὰ ἀνακτήσει δυνάμεις γιὰ τὴ συνέχισή τοῦ ταξιδιοῦ του.

Μὰ τὸ ζητούμενο, τὸ κορυφαῖο καὶ τὸ κυρίαρχο εἶναι

τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ, πού εἶναι καὶ μία εἴσοδος στὴν αἰωνιότητα. Χρειάζεται ὅμως δυνατὴ πίστη στὸν προορισμό, πού ἔχουμε χαράζει, δυνατὴ ἐλπίδα στὴν ἐπίτευξή τοῦ σκοποῦ, πολλὴ ἀγάπη σὰν ἐνέργεια προώθησης.

Σκοπὸς καὶ προορισμὸς καὶ λιμάνι ὁ Χριστός, πού μᾶς προσέφερε ἡ Παναγία μας μὲ τὴν ὑπακοή της στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ταπείνωσή της σὰν προϋπόθεση σαρκώσεως τῆς Θεότητάς. Ἄς τὰ ἐκμεταλλευτοῦμε μὲ ἀπλὴ λογικὴ καὶ ἄς ἐγκαταλειφθοῦμε στὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ ὑπερβαίνοντας τὴ λογικὴ μας, πού χρειάζεται μόνο γιὰ τὴν ἐπιλογὴ μας στὸ δίλημμα, Χριστὸς ἢ Μωμωνάς.

Συνεχίζεται...

